

Prædiken til Palmesøndag

For et par år siden havde jeg et bryllup i Domkirken. Der var kun brudeparret og to vidner tilstede foruden mig og betjeningen. Fra brudeparret trådte frem til alteret og det gik op for det ene vidne, brudens bedste veninden, at der skulle være bryllup, og til de gik ud af kirken igen alle fire, græd hun. Hun var rørt til tårer.

De to vidner havde bare fået at vide, at de skulle med deres vennepar til Ribe, se Domkirken og så ud at spise et sted i byen. De havde glædet sig over denne invitation, men det her overgik alle deres forventninger.

Bagefter tænkte vennerne på, at de burde have gættet det på forskellige små ting, som brudeparret havde sagt, eller da de gik ind i kirken.

Sådan er det også med Palmesøndag og indtoget i Jerusalem. Disciplene og til en vis grad også os, selvom vi kender beretningen, oplever den som en glædens dag, hvor Jesus bliver anerkendt af store masser. Han er virkelig Jerusalems og Israels konge, og både det at han rider ind i byen sammen med dem og den måde folket hylder ham på, viser, at det handler om en konges besøg i byen, sådan som de gamle profeter havde forudsagt.

Men der var meget mere i det. Det burde hans disciple have vidst, men, som der står i Johannesevangeliet ”Det forstod hans disciple ikke straks, men da Jesus var herliggjort kom de i tanker om det.” Jesu herliggørelse er jo korsfæstelsen og senest der burde disciplene have vidst, at Guds søn gav sit liv for, at enhver, som tror på ham, ikke skal dø, men have evigt liv. Han var en større konge end blot en jordisk.

Men også andre ting burde have ledet disciplene på sporet. Lazarus var med Jesus ved festmåltidet hos Martha og Maria og her blev Jesus salvet til sin død for menneskets synd af Maria. Han sagde det selv. Han skulle dø og vise, hvor stor hans kærlighed til det syndige menneske var.

Men mere end det, for Lazarus, som mange var kommet for at se og jøderne havde besluttet at slå ihjel var der også og viste alle der havde øjne at se med og ører at høre med, at der hvor Jesus er, der er døden ikke det, som den forekommer os – afslutningen og ophøret på alt liv. Lazarus havde Jesus jo selv kaldt frem fra graven, efter han havde ligget der i fire dage og allerede lugtede af råddenskab. Nej, døden var ikke, hvad dem omkring ham troede.

Så kongen der rider ind i Jerusalem på et ungt æsel under folkeskareernes jubel er mere end en jordisk konge og mere end et klogt og stort menneske. Han er den, der fjerner syndens virkning. Det som skiller os fra Paradiset og Gud og han bærer al vores synd og skyld og han opstår og peger ved sin opstandelse på, at vi skal være i live, hvor han er og at vores borgerskab er i himlen.

Indtoget i Jerusalem palmesøndag er mere end et besøg i byen med venner, det er et himmelsk bryllup mellem dødelige mennesker og Guds søn, som er skaber af alt, og i hvem ingen død er.

Som veninden til bruden i domkirken burde dette røre os til tårer, men selvom vi er vidner til Jesu indtog, er vi nok mere forhærdede end som så – Det er som om vi også har det sådan, at vi ikke forstår det straks.

Vi er måske for fokuserede på alle de ting, der sker i vores tid, optaget af udviklingen i coronakrisen eller hvad der nu er oppe i medierne, ligesom disciplene var optagede af det politiske og religiøse spil i Jerusalem år 33. Vi tænker, at det er meget mere væsentligt end evangeliet til Palmesøndag som jo kommer igen næste år.

Disciplene ville nikke genkendende til vores optagethed af tidens store spørgsmål. For dem var det, hvad der ville ske af omvæltninger med magtforholdene i Jerusalem, når først Jesus var blevet konge. Men det gælder at forstå, som Lazarus om nogen har forstået – at det eneste virkelige spørgsmål om liv og død er det som stilles, når man står over for Jesus.

Vi kan bruge billedet af skibet, som billede på tiden, der bevæger sig væk fra havnen, og billedet af havnen, som mennesket kommer til og som ikke bevæger sig som billede på evigheden eller mødet med Guds søn. Gør vi det, kommer vi måske lidt tættere på, hvad indtoget i virkeligheden betyder. På skibet, i tiden, ændrer alt sig ustandseligt og vi er tilbøjelige til at lægge alt for meget vægt på denne forandring: Hvem er ved regeringen, går økonomien op eller ned, hvordan går det på arbejdet, hvilke nye bøger og film sætter moden? Man kan selv fylde emner på.

Det går hurtigere og hurtigere på skibet, og vi kommer længere fra land, hvor havnen ligger. Men i havnen går mennesket ingen steder, og det er her vi er konfronteret med Gud, med den evige fordring: det vi er skabt til at elske Gud og næsten. Det er her, hvor der aldrig forandres noget, vi har vort egentlige jeg boende, hvis bekymringer og glæder og sorger, vi iklæder gevandter fra den tid vi lever i og går omkring i dem på skibet.

Det er derfor vi hele tiden af Gud føres tilbage til mødet med hans ord, med Jesus'. Det er det vigtige møde. Det er brylluppet og det betyder meget mere end en tur i byen med den for tiden

populæreste film i biffen. Det er Biblen som er kilden, hvorfra det levende vand kommer og mødet med ham, der giver os det, Guds søn. Det møde med Guds søn må altid ligge inden i møderne i tiden, som hele tiden skifter. Hvis det ikke er det kommer vi ikke i havn. Men er det mødet i møderne vil alt på jorden i vores liv rumme en større og dybere mening – ganske som indtoget i Jerusalem palmesøndag.

Amen.